

cerdotum, Latis iūto moderamine legibus, Romano quoq; iuri maximum
addidit firmamentum. Ex his fontibus per sublimia gradiens sermonum am-
plitudine Iouis æmulus non visa Aegypto militauit sapientia gloriosa.

IV.
ALEXANDRIA
SEDES PRÆFE-
CTI & PA-
TRIARCHÆ.

In hac illustri ciuitate sedebat Præfectus Augustalis, quem Augustus Aegyptum sibi reseruans, huic vniuersæ præesse voluit. Eius munus & authoritas describuntur in Codice, Titulo de Officio Præfecti Augustalis, eique singuli, singularum Prouinciarum Aegypti Præsides parebant, inter quos nullus erat Consularis, Imperatoribus haud conueniens iudicantibus, vt Consulares Augustali Præfecto, qui ex ordine Equestri semper erat, pareret. Vicarij munere fungebatur, licet nomine diuerso, maiorique splendore, adeo vt penè omnia honoris insignia, quæ Orientis Præfecto concessa erant ipse etiam haberet, paucis exceptis.

Sedebat & in ea Patriarcha totius Aegypti, vt à ciuilibus ad Ecclesiastica transeamus, isque Alexandrinus ex hoc dicebatur, quod esset Episcopus Alexandriae, quam hoc nomine cum regione vicina in spiritualibus regebat, sicut Aegyptum primam vt Metropolita, & vniuersam Aegyptum lata significatione sumptam, vt Patriarcha. Id autem muneris tanto cum splendore talique cum potentia obibat, vt per eum, inquit Socrates, non nihil de autoritate eorum, qui ab Imperatore ad Magistratus gerendos designati erant, detractum esset. Imò & ciuilem dignitatem Ecclesiasticæ addidit Cyrillus, cum huius regionis Patriarcha factus est, vt legitur apud eundem Socratem^b his verbis. [Triduo post mortem Theophyli, Cyrillus in sede Episcopali collocatus, Episcopatu potitus est: maioremque principatum, quàm vnquam Theophilus habuisset, pariter sibi assumpsit. Etenim ex illo tempore, Episcopus Alexandrinus, præter sacri Cleri dominatum, rerum præterea sæcularium principatum acquisiuit. Quapropter Cyrillus, statim cum Nouatianorum Ecclesias quæ erant Alexandriae occlusisset, non modo omnem sacrum thesaurum qui in illis fuit penitus abstulit, verum etiam Theopemptum illorum Episcopum omnibus suis fortunis priuauit.]

a Socrat. li. 7. hist.
Ecclef. cap. 13.
Οὐκ ἔστι καὶ παρ' ἐπὶ
τον αἰῶνα ἐμὴσι τῶν
δ' ὡς ἀπὸ τῆς ἑπὶ
σώζουσιν, ὅτι παρ' ἡ-
ρωῶτον, πλὴν τὸ ἐξ ὅ-
σας τὸ ἐκ βασιλείας
ἀγ' ἔχειν τεταμένον.
b Idem eod. lib. c.
7.
Εἰς δὲ κείνου ἡ ἐπι-
σκοπὴ ἀφ' ἐλευθερίας
παύει τὴν ἱερρατικὴν
τάξιν κατὰ ἡγε-
τάσιν τ' ἀπὸ μαγίων
ἐλάβε τὴν ἀρχήν.

V.
MARCUS IN-
STITVTOR SE-
DIS PATRIAR-
CHALIS ALE-
XANDRINÆ.
c Euseb. hist Eccl.
lib. 2. cap. 15.

* Huius Ecclesiæ Patriarchalis primus Institutor fuit Marcus Euangelista, qui à Principe Apostolorum Petro illuc missus, vt secundam sedem Apostolicam in prima post Romanam ciuitate constitueret, Euangelium prædicauit, Ecclesias extruxit, populosque doctrinam & politiam christianam edocuit, Eusebio teste cuius verba sunt. [Aiunt Marcum primum in Aegyptum traiecisse, & Euangelium quod ipse conscripserat illic prædicasse, primumque Ecclesiarum Alexandriae institutarum authorem extitisse. Atque tantam hominum & mulierum fidem Christi amplexantium prima aggressione & conatu per graue in primis sanctum & seuerum eius viuendi exemplum, ibi coge batur multitudo, vt Philo ipse eorum studia, exercitationes, mores, frequentes congressus, communem inter ipsos victus rationem, omnem denique viuendi institutionem suis scriptis persequi operæ pretium existimaret.] Qui autem huic successerint, inferius dicemus.

ad Hieron Epist 85.
ad Euagrium.

At hic non obmittendum ex Diuo Hieronymo *, quod [Alexandria, & Marco Evangelista vsque ad Heraclam & Dionysium Episcopos, Presbyteris semper vnum ex se electum, in excelsiori gradu collocatum, Episcopum nominabant: quo modo si exercitus Imperatorem faciat, aut Diaconi eligant de se, quem industrium nouerint, & Archidiaconum vocent.] adeo

Vt

* extat eutychiej Patriarcha Alexandrini qui vixit Anno christi 923
libellus Arabicus Scriptus de Originibus ecclesiae suae cum notis Joh.
Seldeni in quarto Londini 1642. quem miror non compertum ab
Auctore nostro, nec ab ejus Castigatore Lucâ Stolzenio: extat apud me.